

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος πρῶτον· ἐν Ἀθήναις
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάξῃ βρῆκα λέξι· ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεψτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μές 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ἰουνίου τριακοστή,
ἡμέρα σχολῆς ξεχωριστή.

Ἀριθμὸς εἰκοσιτρία
καὶ χρημάτων ἐστὶ χρεία.

Μέτρα κατὰ τῆς χολέρας,
ποῦναι θέμα τῆς ἡμέρας.

Ἐάν ὑγίαν θέλετε, καλοὶ μου πατριῶται,
καὶ φόβο νὰ μὴν ἔχετε καθόλου τῆς χολέρας,
κορόμηλα, βερύκοκα καὶ τζάνερα νὰ τρῶτε
κι' ὅσο μπορείτε πρὶ πολλὰ τετράκις τῆς ἡμέρας.
Καὶ ἅμα τὰ μουλκείκα ἐβγοῦν καὶ τὰ σταφύλια,
τότε βίχθητε καὶ σ' αὐτὰ μὲ διψασμένα χεῖλια.

Ποτὲ γιὰ τὰ πολιτικὰ μὴν ἔχετε φαγοῦρα,
καὶ οὔτε νὰ παρλάρετε 'στὰ σπῆττα καὶ 'στῆς στράταις,
κι' ἂν τύχη μέσα 'στὴν κοιλιὰ νὰ νοιώσετε γουργοῦρα,
ἄμέσως ξεθυμαίνετε 'στῆς ἀγγουροσαλάταις.
Νὰ τρῶτε καὶ νὰ πίνετε χωρὶς καμμιά φροντίδα,
κι' οὔτε νὰ σκέπτεσθε ποτὲ γιὰ σᾶς καὶ τὴν πατρίδα.

Πρὸ πάντων δὲ 'στοῦ ΙΔΙΣΣΟΥ νὰ τρῶτε τῆς λοκάνταις,
ποῦ μαγειρεύουν κάθε τί μὲ ξύγκι καὶ νερό,
ἀλλὰ νὰ φεύγετε μακριὰ κι' ἀπὸ τῆς κουβερνάνταις,
κι' εἶναι πολὺ ἐπίφοβαις σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ.
'Ἄς λείπη τέτοιος ἔρωτας, γιατί κι' αὐταῖς ποῖος ἔξερει,
ἂν ἀπὸ ἐπιχόλερα δὲν κουδαλοῦνται μέρη.

Νὰ κάθεσθε 'στὸ ΣΥΝΤΑΓΜΑ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
ἐκεῖ νὰ συγκεντρώνεσθε καὶ νὰ 'μιλῆτε ὅλοι,
οὐρητηρίων καθαρὸν νὰ πέρνετε ἀέρα,
νὰ γίνεται κι' ἡ ἔρημη καρδιά σας περιδῶλι.
Μὰ νὰ γεμίζουν κάποτε κι' ἡ μύταις σας μὲ χῶμα,
κι' ὅσο 'μπορεῖτε πρὶ κοντὰ νὰ τρέχετε 'στὴ βρώμα.

Πλὴν καὶ τὸ φανικὸν δὲξ ὠφέλιμον τὸ βλέπω,
ναὶ μὲν θὰ ἦναι ὀχληρὸν ὀλίγον εἰς τὴν πόσιν,
ἀλλ' ὅμως, ἂν μ' ἀκούετε, σπουδαίως σᾶς προτρέπω
μίαν μικρὰν νὰ πίνετε καὶ ἀπὸ τοῦτο δόσιν.
'Ἐκτὸς αὐτοῦ σωτήριον μοῦ φαίνεται ὡς τόσον
κι' ὀλίγον νιτρικὸν δὲξ κι' ἀρσενικὸν καμπόσον.

Κι' ἂν εὐχαρίστως θέλετε τῆς ὥρας νὰ περνᾶτε
καὶ ἀνεσιν τὸ σῶμά σας καὶ τὸ μισθὸ νὰ πάρη,
σᾶς συμβουλεύω μ' ἑλῆ σας τὴν φαμελιὰ νὰ πᾶτε
'στὸν κῆπον τοῦ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ καὶ εἰς τοῦ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ.
Τρεῖς ὥρας μὲ κατάνυξιν καὶ σπαραγμὸν θὰ κλαίτε,
καὶ γιὰ τὸ γλέντι σας αὐτὸ θὰ ἔχετε νὰ λέτε.

Κατὰ τὰς πέντε τὸ πρωὶ νὰ πέψετε 'στὸ στῶμα
καὶ νὰ ξυπνᾶτε ζωηροὶ κατὰ τὸ μεσημέρι,
κι' ἀντὶ παντὸς δρεπτικοῦ νὰ βάζετε 'στὸ στόμα
μιὰ ντόπια μύρα καὶ μ' αὐτὴν δὲξ χρόνων χοιρομέρι.
'Ἀλλὰ καὶ πάγου χάμποσα κομμάτια νὰ ρουφᾶτε,
κι' ἀφοῦ χωνέψετε καλὰ καὶ πρὶν ἀκόμη φᾶτε.

Αὐτὰ νὰ ἦναι πάντοτε τὰ μέτρα σας τὰ μόνα,
κι' ἂν ἦσθε μελαγχολικοὶ καὶ στενοχωρημένοι,
ἔ! τότε πρὶ νὰ πίνετε 'στὸ χεῖρ τὸν Αἰῶνα,
καὶ ὅταν μάλιστα διπλὸς μ' ὀκτὼ σελίδες βγαίνη.
Κι' ἄμέσως νὰ διαβάζετε μὲ ὄλο τὸ μεράκι
τὸ φοβερὸν τρισύνθετον τοῦ ἐν Χριστῷ Μακράκη.

Τηλεγραφήματα καινούργια,
που έρχονται με τόση φούργια.

ΤΟΥΛΩΝ, τριάντα τὸν μηνός. — Πέντ' ἔξη μόνον ζῶνε,
κι' ἐκείνοι καθὼς φαίνεται εἰς τὴν κοιλίᾳ πονοῦνε.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. — Ἀκούστηκε προχθὲς μιὰ ὁμιλία,
πὼς ἡ χολέρα ἐφθασε καὶ εἰς τὴ Μασσαλία.

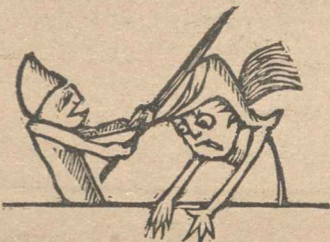
ΛΟΝΔΙΝΟΝ. — Μέγας πάταγος εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων,
γιατ' ἦλθε ἕνας βουλευτὴς ὅπου βρωμοῦσε σκόρδον.

ΑΥΤΟΘΙ. — Ράντα γαλλικὴ τριάνοντα κι' ἑπτὰ,
καὶ μόλυθος Ἑλληνικὸς ὀκτὼ καὶ δύο λεπτά.

ΜΑΓΚΕΣΤΕΡ. — Μέσ' ἰστά αἵματα ὁ Γόρδων μας ἐδάφη,
κι' ἡ «Τζερίδεϊ Χαθαδὶς» τὰ ἐναντία γράφει.
Ὁ «Τάμς» τὴν ἀντέκρουσε, κι' ἐκείνη σιωπαίνει,
πολὺ σπουδαία φαίνονται... νὰ δοῦμε τί θὰ γένη.

ΜΑΔΡΙΤΗ. — Τὰ κατάφεραν μὲ φαίνεται πολὺ ζαθὰ,
Γαλλία, Κίνα, χρήματα...

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΧΑΒΑ.

Περικλέτος Φασουλῆς,
Ὁ καθέννας σεβνταλῆς.

Π. — Καλῶς τον ! ..

Φ. — Καλῶς ὦρισε.

Π. — Ἐρεῖς κανένα νέο ;

Φ. — Κανένα δὲν μοῦ φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν σπουδαῖο.

Π. — Ἀλήθεια πῶς τὰ πῆγαμε μετ' ἡμετέρας ;

Φ. — Σὺ πῶς τὰ πῆγες νὰ βρωτῆς... ἐγὼ λεπτὸ δὲν εἶδα.

Π. — Ἐγὼ τὰ πῆγα σὰν θεός... πούλησι τρεῖς χιλιάδες.

Φ. — Λοιπὸν εἰκονομίσθηκες καλὰ ἀπὸ παραδες.

Π. — Γιὰ πές μ' ἀλήθεια, μερικὸ ἐγὼ σ' αὐτὰ δὲν ἔχω,

κι' ἔτσι λοιπὸν σ' αὐτὰ κουτουροῦ γιὰ τὸν ΡΩΜΗΟΝ θὰ τρέχω ;

Φ. — Μὴ βιάζεσαι, βρε ἀδελφέ, σ' τὸ τέλος θὰ τὰ βροῦμε.

Π. — Σ' τὸ τέλος, μὰ τοῖς μετρητοῖς...

Φ. — Ὡς πρὸς αὐτὸ θὰ δοῦμε.

Π. — Τώρα λοιπὸν ἂς ἔλθουμε σ' τὸ θέμα τῆς ἡμέρας.

Φ. — Ἀλήθεια πές μου τί φρονεῖς ἐσὺ περὶ χολέρας ;

Π. — Κἀτι νομίζω πὼς φρονῶ, ἐσὺ φρονεῖς καθόλου ;

Φ. — Τί νὰ φρονήσω... ἄστγη νὰ πᾶ κατὰ διαβόλου.

Π. — Βρὲ τί διαβόλου, πούρχεται εἰς τὴν Ἀθῆνα ἴσα

καὶ θὰ τὴν ἔχουμε θαρρῶ...

Φ. — Ψυχὴ μου σ' αὐτὰ Πατήσα !

Π. — Καὶ μέσο δὲν εὐρίσκειται κανένα σωτηρίας ;

Φ. — Ἀλήθεια τί ἀκούεται καὶ περὶ ἐφεδρείας ;

Π. — Γιατ' σὰν κάποιος τὰ προχθὲς μ' ἔπηρε ἀπὸ πίσω,

καὶ εἶπα ἕνα δρὸ φοραῖς μετ' ὅπου νὰ γυρίσω,

μὰ πάλι τὸ μετάνοιμα καὶ τὸκοφα κουμποῦ...

Φ. — Ποῦ δὲν δόλο 'ξεφύτρωσε καὶ τοῦτο τὸ ἀγγοῦρι !

Π. — Ἐλύσσαξαν οἱ ἄνθρωποι μετ' ἡμῶν ἐπιστρατείας !

Φ. — Φαντάσου πάλι ντράβαλα, φαντάσου φασαρίαις,

φαντάσου ἀκροβολισμούς, στρατόπεδα, τρεχάλα,

καὶ ὕστερα σ' αὐτὰ φέμματα νὰ σοῦλθῃ καμμιὰ μπάλα.

Π. — Μὴ μοῦ τὰ λές, βρε Φασουλῆ, γιατί με ἀπελπίσεις.

Φ. — Μὰ σ' τὸ θεὸ σου, Περικλῆ, γιὰ πές μου τί νομίζεις ;

Π. — Ἐπειτα τούτῃ τοῦ στρατοῦ ἡ ἀνακατοσοῦρα,

ἐκείνη τῶσφαιρα πυρὰ, αὐταῖς ἡ φευτομάχαις

δὲν θὰ ξεσπάσουνε, θαρρεῖς, καὶ σ' τῆς δικαῖς μας ῥάχαις

Μωρὲ θὰ γίνῃ πόλεμος, αὐτὰ δὲν εἰν' ἀστέια.

Π. — Ἐλύσσαξαν οἱ ἄνθρωποι μετ' ἡμῶν ἐπιστρατεία.

Φ. — Ἄν καὶ ἐγὼ σὲ βεβαιῶ πῶς δὲν θὰ λάβω μέρος,

μὰ ἤθελα νὰ τῶσερα γιὰ νὰφευγα ἐγκαίρως.

Π. — Μὰ πῶς σοῦ φαίνεται κι' αὐτό ! .. πολέμους νὰ γυρεύουν,

ἐνθ' ὁ χολέρας σήμερα παντοῦ περιδοῦν.

Φ. — Μὴ σκέψῃ πρέπει νὰχοῦμε καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,

τὸ πῶς νὰ πολεμήσουμε μονάχα τὴν χολέρα.

Π. — Ἀλήθεια τί ἀκούεται καὶ γιὰ τὴν λαϊμητόμο ;

Φ. — Ἀκούς ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπο νὰ σφάζῃ,

ἐνθὸς νὰ κόβουν τὸν λαϊμὸ κι' ἄλλοι νὰ κάνουν χάζι.

Κι' ὕστερα λένε μερικοὶ ὁ κόσμος πῶς προκόδει,

κι' ὅμως ὁ μπόγιας τριγυρνᾷ καὶ ὅλο πετσονόδει.

Π. — Κόφτο καὶ σὺ, βρε Φασουλῆ, καὶ πᾶμε παρακάτω,

γιατ' σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν θὰ νὰ ἔροῦμε πᾶτο.

Φ. — Κανένα νέο ἔμαθες καὶ γιὰ τὸν βασιλεῖά μας ;

Π. — Ἄς το κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὴ ἔροῦμε τὸν μελετῆ μᾶς,

μὴ μᾶς στριμώξουνε κι' ἐμᾶς χωρὶς καμμιὰν αἰτία,

γιατ' πολλοὶ παλάθωσαν μετ' ἡ δημοκρατία.

Φ. — Κι' ἀφοῦ πολὺ τὰ πράγματα κατήντησαν σπουδαῖα,

δὲν λέμε δὲ καὶ τίποτα γιὰ τὴ ΜΕΓΑΛ' ἸΔΕΑ ;

Π. — Τί γίνεται τὸ ζήτημα, μωρέ, τοῦ Πατριάρχῃ ;

Φ. — Ἐτέλειωσε, δὲν ἔτελειωσε, ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει ;

Π. — Μωρὲ γιατί σκοτίζεσαι καὶ σὺ με τοὺς παππάδες ;

Φ. — Ἀλήθεια δὲν μοιράζουμε ἐκείνους τοὺς παπάδες ;

Π. — Καλὰ ποῦ μοῦ τὸ ἔθιμους γιὰ νὰ σοῦ τοὺς μετρήσω...

Φ. — Ὅρσε λοιπὸν καὶ ἀπὸ μ' ἔμπρός, ὅρσε καὶ ἀπὸ πίσω.

Π. — Λάβε ὀλίγα μετρητὰ κι' ἀμέτρητα καμπόσα,

Καὶ πάλι ξαναπέρασε νὰ λάβῃς ἄλλα τόσα.

Δελτίον χρηματιστικόν,
εἰς ἄκρον ἀπελπιστικόν.

Τὰ Λαύρια εὐρίσκονται εἰς ἔκπτωσιν μεγάλῃν,
ἡ Κωπαῖς εἰς ταραχὴν καὶ εἰς ἀνεμοζάλην,
αἱ μετοχαὶ τῶν Τραπεζῶν καὶ τοῦ σιδηροδρόμου
ρίχνονται σὰν παληδόχαρτα καταμεσῆς τοῦ δρόμου.
Ἐν γένει ὅλα τὰ χαρτιὰ ἐξέπεσαν σ' τὸ κράτος,
καὶ μοναχὰ τῆς ΤΡΑΠΟΥΛΑΣ ὑψώθησαν ἐσχάτως.

Ἐχάθη ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὁλοτελῶς ἡ λίρα,
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούεται τοῦ Γκραβαριτῆ λύρα.
Τὰ φράγκα καὶ τὰ δίφραγκα ζητοῦνται μετ' ἡμῶν
καὶ ἴσως διακόψωσι καὶ τὴν συγκοινωνίαν.
Ἡ ἀμαξία τῶν μεσιτῶν πωλοῦνται ὅσο τυχῇ,
καὶ εἶναι ἀκριβώτεροι οἱ ἐδικοί μας στίχοι.

Ἐπεφύτουν τὰ κεφάλαια, φερᾶνουν τὰ κεφάλαια,
κι' ἐν γένει εὐρίσκόμεθα σὲ συμφορὰς καὶ χάλια.

Ἰδοὺ καὶ τὰ νεότερα...
Ταῦτα καὶ μὴ χειρότερα.

Τρικουπῆς ὁ πρωθυπουργός,
καὶ Μίχος ὁ ἐπληρχηγός.

Μ. — Χαίρετε, Κύργε Προῦδρε, σὰς προσκυνῶ κι πάλι.

Τ. — Ὁ Μίχο εἶσαι σὺ ;

Μ. — Ἰγὼ καὶ ἕνα δύο ἄλλοι.

Τ. — Κὺν δὲν με λές τί ἔγινες τόσον καιρὸν, ποῦ ἦσο ;

Μ. — Θέλει κι' ἐρῶντῃμα ; ἀφοῦ δὲν μπόρουνε νὰ ζήσω

κοντὰ σ' τὴν εὐγενεῖά σας ἐπῆγα σ' τὴν πατρίδα...

Τ. — Κὺν ἔταν ἔφυγες πρὸς τί διόλου δὲν σὲ εἶδα ;

Μ. — Τί νὰ μ' ἴδῃς, Κύργε Προῦδρε, τ' ἤθελες νὰ μὴ κάνῃς ;

Τ. — Νυχθημερὸν ποῦ μ' ἔγλειπες σὰν τὸ σκυλὶ τῆς στάνης

νὰ στέκουμι σ' τὴν πόρτα σου, εἶπες πούτῃ μπερκέτι,

ἂς δώσωμι καὶ σ' τὸ φτωχὸ τὸ Μίχου ἕνα ρουσφέτι ;

Τ. — Ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐκόλον, διότι σὺν τοῖς ἄλλοις

δὲν εἶχες τὰ προσόντα...

Μ. — Ἰγού ; τί κάθει καὶ ψάλλεις ;

Τ. — Καλὲ ἔδο, Κύργε Προῦδρε, ἐμοῖραζες τῆς θέσεις

σὰν κόλυβα, σὰν νάτανε μονημερὶς νὰ πείσης.

Ἰδὼ δὲν γλιέπεις ἄθεσο ἕνα Μισολογγίτη,

καὶ δὲν ἠρέθη γιὰ τὰ μετ' ἡμῶν οὐτε μύτη ;

Πῶς ; δὲν με κρίνεις τάχατις Μισολογγίτη βέρου ;

ὡς γιὰ προσόντα μὴ μοῦ λές, τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρου...

Τ. — Κὺν εἰς πόλιν θέσιν ἤθελες εὐκόλως ἐπιτύχει ;

Μ. — Ἄμ κ' ἐπαρχους, καὶ δήμαρχους, κι πρέσβους... ε, τι τυχῇ...

Τ. — Πλὴν δυστυχῶς θέσις κενὴ τοιαύτη δὲν ὑπάρχει.

Μ. — Τότενις κάντι μ' ἔφορο, πρόξενου, λιμενάρχῃ.

Μὰ γιὰ νὰ γλιέπῃ καθιστοῦς τοὺς τέσσερούς σου τοίχους

δὲν τῶχει, Κύργε Προῦδρε, σ' τὸ νοῦ τοῦ πρὸ τοῦ Μίχου.

Τ. — Κὺν πῶς ; τὴν λέξιν Πρόξενος ἔφερες εἰς τὸ στόμα ;

Μ. — Ἀφοῦ κι' ὁ Πρόγγης ἔγινε, Κύργε Προῦδρε, ἀκόμα.

Τ. — Ἀλλ' εἰν' ἀνάγκη κὺν ἔδω ἀκόμη ν' ἀναφέρω...

Μ. — Ποιὰ ; τὰ προσόντα ; εἶπαμι, τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρου.

Τ. — Κὺν ὅκι μόνον Πρόξενος, ἀλλ' οὔτε ἄλλη θέσις...

Μ. — Γιὰ νὰ μοῦ δώσης βέβαια, γλιέπω, δὲν θὰ μ' ἐμπορέσῃς.

Ἡδ' ἄριστά, Κύργε Προῦδρε, γιὰ τὴν καλὴ σου γνώμη,

μὰ πρὶν σ' ἀφήσω ἀκούσι μιὰ μίση λέξι ἀκόμη.

Νὰ μὴ με λένι ἄνθρωποι καὶ Μίχους νὰ μὴ ζήσου,

ὅσο μπουρῶ καὶ δύναμαι ἂν δὲν σὲ πολεμήσω.

Κι' ἀφοῦ δὲ μ' εὐρηκῃς καλὸν οὐτὶ γιὰ λιμενάρχῃ,

ἀφοῦ με κρίνεις πρὸ ἀχαμνὸ κι' ἀπὸ τὸν πάλῃου Πέγγη,

εἰς τοὺς Φιλίππους ὅψει με καὶ εἰς τὸ Μισολόγγι !

Ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων,

ποῦ παρὼν κι' ἐκείνους ἦταν.

Διάφορα θεατρικά και κωμικά και τραγικά.

Και μετά τόση συννεφιά, βροχή κι' άνεμοζάλη
ιταλικό μελόδραμα επρόβαλε και πάλι
ανάμικτον, διάφορον, άστειον και ποικίλον,
άρσενικόν και θηλυκόν και εκ των δύο φύλων.
"Αρχίνισε με Ρούι - Βλάς, μ' αυτόν και θά τελειώση,
τούτέστι θέλω νά σάς 'πώ πως θά τά κακαρώση.

"Η έναρξίς του έγινε πολύ ήρωικά
και με πυροτεχνήματα και με βεγγαλικά,
και τόνον ευχαρίστησεν από την πρώτην ώρα,
που οι θαμώνες ήρχισαν άμέσως και τά δώρα.
"Ως χρονογράφος δε κι' εγώ χωρίς τι νά προσθέτω,
τών δώρων τόν κατάλογον ιδού σάς παραθέτω.

Είς τόν τε νόρον έστειλαν μία πικρή μπερούκα,
"στόν μπάσο γιά ενθύμηση, θαρρώ, μιά στράκα - στρουκά,
στήν πρίμα ένα κόπανο και μία μεγάλη σκάφη
και γιά τά μουστακάκια της ένα κομψό ξυράφι,
εις την αξιοσέβαστον κοντράλο μιάν εγχή,
κάμποσα δόντια προς στιγμήν και πιά... καλή ψυχή!

— "Ω! νά τόν "Αντρον των Νυμφών και νά ή παντομίμα,
που κάθε γνήσιος ρωμηός εγιν' ως τώρα θυμά,
που δέρονονται και δέρονουν, όπου γελούν και κλαίνε,
δπου δέν λένε τίποτε και όμως κάτι λένε.
"Ελπίζω 'ς τό επόμενο, ω αναγνώστα, φύλλο
μιάς παντομίμας τραγικής άνάλυσιν νά στείλω.

"Ας πᾶμε 'ς τόν Παράδεισον... Θεούλη μου, τί γλέντι!
παίζουν ή τούμπλαις και γλεντούν μονάχα τόν άφέντη,
τραπέζια και καθίσματα μεγάλως συγκινούνται
και τά γκασόνια επ' αὐτῶν γλυκύτατα κοιμούνται.
"Η τούμπλαις θέλουν νά γλεντούν τόν καταστηματούχον,
και δέν τῆς μέλλει άλλος τις ύπάρχει, δέν ύπάρχει.

"Ας πᾶμε 'ς τήν Όλύμπια... τί οδυρμός! τί θρήνος!
δ Ταβουλάρης είν' αὐτός; δ Τσίντος είν' εκείνος;
Τί τέχνη! τί ενδύματα και νέα και άρχαία!
τί τραγικά! τί κωμικά! τί πράγματα σπουδαία!
Δέν παύει οὔτε μιά στιγμή τ' ακούραστό των στόμα...
"Αλλ' όμως εξημέρωσε κι' εκείνοι λέν ακόμα!

Και φεύγω κουρασμένος
Γιαννάκης... νυσταγμένος.

'Αστυνομικόν Δελτίον σοβαρόν τε και άστειόν.

"Ενας απ' την Τραπεζούντα μ' άντεριά και κομπολόι
μη εδρίσκων άλλο μέρος έμεινε σ' ένα κατωί.
"Όταν τό πρωί του ήλθε τέλος πάντων νά ξυπνήση,
δέν εϊμπόρεσε νά νοιώση ποιός τόν είχε καταγδύση.
Φαίνεται πως λοπιδύται ρίχθηκαν 'σόν Τραπεζούντα,
και του πήραν τ' άντεριά του και τό φέσι με τη φούντα.

"Ενας άλλος Κυπριώτης τριγυρνώντας στην "Αθήνα
μέσ' τό ντάλα μεσημέρι ένοιωσε ολίγη πείνα.
Σ' ένα μαγειριό έμπήκε μοναχός νά την τηλώση,
μ' άμα ζήτησε παράδες τό φαί του να πληρώση
κι' είδε πως τόν είχαν κλέψει, εζεφώνησε με φόρα:
"Ω "Αθήνα πρώτη χώρα, ποιός θά τά πληρώσην τώρα;

Χθές εδρέθη εις τό δρόμο ένα μαύρο ποτοφόλι
από ένα μικρό λούστρο ή εφημεριδοπώλη.
"Στήν Διεύθυνσιν εικάζουν από τ' αρχικά στοιχεία
δτι κάποιος ή και κάποια τό άπώλεσε κυρία.

"Ενας πάλι λοποδύτης χθές κρυμμένος σ' ένα λάκκο
επετέθη αίφνηδώς και ελχστευσ' ένα Διάκο.

Συνεπλάκησαν χθές δύο εις τη "Ρούσσι" εκκλησία
και ολίγου δειν νά γίνη νέα αίματος θυσία.
"Αγαθός "Ανατολίτης, που τυχαίως έπερνοῦσε
εις τό χέρι του κρατώντας ένα χράμι, εκυττούσε
δταν όμως του επήλθεν ή ιδέα νά συνδράμη,
άφαντοι κι'οί δεο γενήκαν, καυγατζήδες και τό χράμι.

Λοποδύται χθές και πάλιν εξουρίσθησαν ολίγοι
με σκοπό όποιος τούς βλέπει εις τό δρόμο του, ν' άνοίγη.
"Εναν μάλιστα άχρειον κι' επικίνδυνον τφόντι
γιά νά τόν αναγνωρίζουν τοῦθαλαν και ένα δόντι
κι' άλλα μέτρα θά ληφθώσι δραστηρίως και συντόμως,
κι' ίσως 'στην άστυνομίαν εισαχθή κι' ή λαμητόμος.

Συνεπώς των άνωτέρω ξυραφίσεων και άλλων
τό ακόλουθον συνέδη παρατράγηδον μεγάλον.
Ξυρισμένος διαδότης περπατώντας χθές τό βράδυ
"πέρασε γιά λοποδύτης μέσ' τῆς νύκτας τό σκοτάδι.
Συνελήφθη, εζετάσθη, και εδρέθη εις τό τέλος
πως δέν ήτο λοποδύτης, αλλ' δ κύριος Σεμτέλος.*

* Ο φίλος σου δ πρώτος
Ιππότης Δόν Κισσώτος.

* Σ. Ρ. Βλέπετε πόσαι γίνονται φρικταί παρεξηγήσεις,
κι' εις ποία φέρουν άτοπα τοιαῦτα ξυραφίσεις.

Συμβουλή κατά κωνώπων 'ς τούς φρονίμους των ανθρώπων.

"Αν θέλῃς από κώνωπας ν' απαλλαχθῇς ταχέως
και νά κοιμάσαι πάντοτε ήσύχως και γλυκέως,
άναψε κάρβουνα πολλά, κλείσε την κάμαρή σου
και πόρταις και παράθυρα και ύστερα κοιμήσου.
"Ετσι μ' αὐτή τη μέθοδο εὐθὺς θά κατορθώσης
και τά κουνούπια νά χαθοῦν και σύ... νά τά κορδώσης.

Σας φιλω εκατοντάκις
φίλος σας πιστός... ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δημόσια θεάματα και πράγματα και θάμματα.

ΑΝΤΡΟΝ ΝΥΜΦΩΝ. "Ο τραγικός "Ηπατημένος Γέρων,
και κωμικόν περιεργον ή Νέραινα κι' δ Νέρων.

ΟΛΓΙΜΠΙΑ. Είπε τρελλή, όχι αυτοί... εκείνη,
και κωμωδία έκτακτος προς τό πρωί θά γίνη.

ΑΠΟΔΑΩΝ. "Οτι θά παιχθῇ απόψε υποθέτω
βεντίκαλο, ή ριγκολώ και ίσως... ΡΙΓΚΟΛΕΤΟ.

"Σ ΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ. Μπότσαρης δ Μάρκος καταμόνος,
μιά παντομίμα κωμική και εθνική συγχρόνως.

Του "Ρωμηού μας τό γραφείο — μέσα 'στο τυπογραφείο
του Σταυριανού κατέθε — κι' από τούδε συνορεύει
με τῆς βρώμας των Χαντείων — μ' ένα κάποιο Φαρμακείον.

Καφενέ των «Εὐφρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
με μπακάληδες καρπούσους, — πατζατζήδες άλλους τόσους,
μ' οὔρητήρια, σαντούρια — και μιά μάνδρα με γαϊδούρια.